

Přes Paříž a Berlín do Evropy nedojedeme

24. prosince 2005 Jan Zahradil

K nepokojům ve Francii administrativa EU zatím mlčí. Je to pochopitelné – musí být vyvedena z míry tím, co se děje v jedné ze zemí považovaných za tahouna evropské integrace. My bychom však měli umět analyzovat, co to bude znamenat pro budoucnost EU i pro nás. Skutečností je, že německofrancouzský motor EU se zadrhl. Německo se tak dlouho nemohlo rozhodnout, kterým směrem se vydat, až se ve volbách raději rozhodlo stát na místě. Křehkost dnešní Francie zase můžeme vidět denně v televizi, přičemž interpretace řádění na předměstích francouzských měst, pouze jako výronu náboženských pnutí, neobstojí. Jde i o krizi tzv. evropského modelu sociálního státu, který na jedné straně korumpuje, a tudíž demotivuje celé sociální či etnické skupiny, na straně druhé je izoluje a radikalizuje nepružností a uzavřeností svého pracovního trhu.

Ve Francii i v Německu vypluly na povrch věci, které byly poměrně dlouho skryty pod hladinou. Situace v EU se zkrátka mění, ale česká politika vůči EU – ostatně jako vždy – to nereflektuje a stále se pohybuje v zajetí integrační mytologie z nedávné minulosti. Jedním z takových mýtů je tvrzení, že ČR musí být co nejužěji propojena s tzv. „tvrdým“ (německo-francouzským) jádrem EU zejména pro případ, kdyby začala vznikat tzv. „vícerychlostní“ EU. Přitom je to právě tvrdé jádro EU, které prochází největšími problémy.

Hlavním problémem dnešní EU není spor o její finanční rámec na léta 2007–2013, i když se nás socialističtí milovníci přerozdělování všeho druhu snaží přesvědčit o opaku. Jde o to, jak si udržet ve vlastních rukou dostatek ekonomických nástrojů, kterými můžeme modelovat naše ekonomické prostředí a položit tak základy zdravému a dlouhodobému ekonomickému růstu. Ne, naše cesta do Evropy opravdu nevede přes Německo, nevede ani přes Francii. Nové členské země včetně ČR se mohou stát zdrojem nové hospodářské dynamiky uvnitř EU, mohou se stát novým evropským motorem. Musí však mít odvahu formulovat vlastní evropskou politiku, přijít s novým evropským paradigmatem, které bude lépe vyhovovat 21. století. Budou-li jejich elity pouze poslušně papouškovat, zavedou své země postupně do stejných problémů.